

İ S T A N B U L

YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜSÜ
DERGİSİ

Revue de l'Institut des Hautes Etudes Islamiques

SAYI II

İ S T A N B U L
EDEBİYAT FAKÜLTESİ BASIMEVİ
1 9 6 4

NEF'İ
VE
TUHFETÜ'L — UŞŞAK
TERCÜMESİ

Prof. Dr. Ali Nihad Tarlan

Nef'î, milâdî onyedinci asrın birinci safta gelen şâirlerindendir. Doğum tarihi kat'î olarak bilinemiyor. Umumiyetle 990/1582 tarihinde dünyaya geldiği kabul ediliyorsa da, bu tarihin bazı vesaike göre on sene geriye alınması daha doğrudur¹.

Nef'î, Erzurum'un Hasankale kasabasında doğmuş, orada bir müddet tahsil ettikten sonra İstanbul'a gelip, kalemi sayesinde bir kaç vezirin himayesine mazhar olmuş, Dördüncü Murad'ın teveccühünü kazanmış ve bazı mühim devlet memuriyetlerinde de bulunmuştur. Hicrî 1044/1635 yılında pek müessir hicivleri yüzünden Dördüncü Murad'ın müsaadesiyle Sadriâzam Bayram Paşa tarafından boğdurulmuş ve cesedi denize atılmıştır.

Nef'î'nin nazım kudreti çok yüksektir. Üslûbu fazla ince san'atlarla yüklü değildir. Söyleyeceğini vâzıh ve üstadane söyler. Türkçe divânında kasideleri pek çoktur. Gazelleri ve diğer edebî neviler ise çok az yer işgal eder. Fahriyelerinde tasavvuftaki mertebesini çok yüksek gösterirse de bu dâvâsını türkçe divanında değil, farsça divanındaki bir kaç kaside ile kıt'a ve rübâîlerinde isbat eder.

Nef'î fars diline hakkiyle vâkıftır. Bu dildeki manzûmelerini ayrı bir divan halinde toplamıştır². Bu divanda bilhassa Hazret-i Mevlânâ hakkındaki dört kasidesi çok şâyân-ı dikkattir. Ruhundaki coşkunluk ve pervâsızlık Mevlânâ'yı en içten duymuş ve anlamış türk şâiri Nef'îdir diyebiliriz.

Tercemesini takdim ettiğimiz "Tuhfetü'l-uşşak" kasidesi bir "Na't" dir.³ İran edebiyatının "Husrev-i Dehlevî"den itibârent birçok büyük simaları tarafından aynı vezin ve kafiye ile ayrı ayrı hususî isimler altında yazılmış manzumeler serisine dâhildir. Fuzûlî'nin "Enisü'l-kalb" adlı kasidesi de bu meyandadır.

1) Bak. Nef'î-Prof. Dr. Abdülkadir Karahan S. 4-5 Varlık yayımları.

2) Farsça divanı tarafımdan türkçeye terceme edilmiştir.

3) Fotokopisini nesrettığım yazmayı bana, Dr. A. Karahan Brithis Museum'dan temin ederek göndermişti.

HİLKAT-I KÂİNATA SEBEB OLAN "HAZRET-İ MUHAMMED'İN "AŞIKLARIN HEDİYESİ" ADLI NA'ATI

- 1) Gönlüm sarhoştur; onun dilinden ancak Akl-ı Kül anlar. Her iki-si de Allah'ımı tevhidten başka ne bir söz söyler, ne bir söz işitir.
- 2) Nasıl tevhid : Gaybü'l-gayb helvetgâhında dost bir söz; ne gönül : Sultanın hususî meclisinde her türlü kayıddan azâde bir nedim
- 3) Ne gönül : İlahî bir tahrikin, içinde coşturduğu gizli bir feyzin hücumu ile her türlü kaydı kıran, rindlik eden aşk bezmi küstahı.
- 4) Ne gönül : Gayb güzelinin hâzır cevap bir gamzesi ki; yalın kırılıcının bulutundan fitne kamı yağar.
- 5) Ne gönül : Mânâ mektebinin o eski bir hocası. Akl-ı Kül ise ondan ders okuyan çocuklardan biri.
- 6) O, akıl ve tefekküre hocalık ederse hiç şaşmamalıdır. Çünkü; gönül daima Allahın sırrından feyiz alıyordur.
- 7) Hususiyle perişan kalbinin düşüncesi, derunî hallerde daima gayb âlemini araştıran bilgili bir gönül olursa..
- 8) Yalnız benim gönlüm değil, aşka kabiliyetli olan her gönül böyledir ve böyle müşkil haller onun için kolaylaşır.
- 9) Gönül, aşk, zeval bulmıyan güzellik ve devamlı bir hasret.. Zirâ, hasret aşkı besler, vuslat ise onun için noksanın ta kendisidir.
- 10) Ken'an'ın kuyusunda Yusuf'lar dolu bir ülke bulsa dahi güzellik sevdasıyla yerinden fırlayan, rind değildir.
- 11) Gönlünün zindan evinin hazinesi Yusuf'larla dolan o rind, ne için mağrur bir güzelliğe aşinalık gösterebilir?
- 12) Gönlüm aşk âleminde o uzağı gören hakîmdir ki, mahrumiyet korkusundan visal zevki istemez.
- 13) Ey şarkı okuyan, artık sus! Ey saki, bana artık kadeh verme! Zirâ, bende takat kalmadı. Güzel sevgilim yarı uykuda.. Göz ise ona hayran.
- 14) Ey saki, eğer kadeh verirsen onu sevgi şarabıyla doldur da ver. Zirâ, onun hicranı zehrinin mahmurluk keyfi içindedir.
- 15) Ey mutrib, eğer terennüme başlarsan bu matlağı oku ve sus! Birak gazeli sonuna kadar ben okuyayım.

16) Onun zülfünün kıvrımında esirlerinin hali nedir, nasıl anlatabılır? O, miskin fitne dahi onun zencirine bağlanıp zindanına düşmesin.

17) Onun zülfünün her kıvrımına ne gönüller tutulmuştur.. Fettan gözü o gönüllerin her birisinden yüzlerce fitne öğrenir.

18) Saçının ucundan eğer alev alev yanan bir gönül düşerse, çene kurunun dibinde "Mah-ı Nahşeb" gibi gözüktür.¹

19) Her tel parıl parıl yanan gönüllerle bir inci gerdanlık olur; onun parlak aya benzeyen sine ve gerdanına düşer.

20) Eğer tarak kıvrım kıvrım olan her telin büklümünden düğümü çözerse, sanırsın ki; felekteki Ülker yıldızı gerdanlığının ipi kopmuş ve inciler dağılmıştır.

21) Benim gazel yolunda kalem oynatmam eğer gönül ehlini öldürdüyse mazur görün : Son gönül ehli de ortadan kalkınca gönül cananı ile baş başa kalacaktır.

22) Bana canan gerek; ne gönül, ne can. Ben âşıkım, âşk! Onu arayanlar arasında ne gönül, ne de gönül ehlini bilirim.

23) "Bunun içindir ki" fitneler saçan, gamze oynatan bakışının zulmünden bitkin bitkin, gizli gizli şikâyete benzer bir şeyler söylüyorum.

24) Feryad bu şuhluğun elinden: Birbiri ardına hücum eden nazdan dolayı, ok saçan bakışının muhabbeti telef oldu.

25) Bakış ok atıp durmakta, gönül ise ona hayran hayran bakıyor. Bu hayranlık yüzünden oklarından aldığım yaraların zevklerini duymadım.

26) Kirpiklerinin hal dili ile gönlüm bir söz söylese gamzenin korcusundan sözün mânâsı dudakta düğümlenip kalır.

27) Benim şikâyetimin dilini, ancak, kendini kaybettiği için gönülün lisan-ı hâli "ah" ve yakasının yırttığı "ağz" olan insan anlar.

28) Muhabbetten başka dert ortağı ve çok şefkatli bir yâr görmedim. Bu sebepten gönül derdini söylemek için onun eteğine yapıştım.

29) Ve şöyle dedim: hüsn, (sevgili) olsun, aşk (âşık) olsun, muhabbetten müstağni değildir. Muhabbet, bunun üstünde de, onun üstünde de hükümandır.

1) —"Mah-ı Nahşeb" İbni Mukanna'nın yaptığı sun'i ay.

30) Muhabbet, gamzenin dudağından öyle bir haber alır, getirir ki, onun güzel ifadesindeki letâfeti ne gönül ne de cananı bilir.

31) Muhabbet, gel geç gönüller için âfet; aşık için ise öyle bir zevktir ki, uğruna yüz âlem dolusu can metai verilse onun bedeli olmaz.

32) Muhabbet öyle müthiş bir derddir ki, allahın gizlice verdiği muvaffakiyetle kaza, ona derman olan ilâcın hokkasını ansızın kaybetmiştir.

33) Eğer, sevgilinin belâsını istiyorsan muhabbeti benden sor. Yoksa sus ve gönlü, canındaki gami ile baş başa bırak!

34) Muhabbet güzellerin âşık ile oynamak için çekip de gamzenin istiğnası dolayısıyla bu hareketlerinden kendilerini pişman ettiği tegâfül kılıcının şimşegi değildir.

35) Muhabbet, gönül ve can hanümanım yakan bir meş'aledir ki, onun alev saçan pervanelerinden biri de güneştir.

36) Muhabbet, eğer denizin ortasında bir gül bahçesi vücuda getirirse o gülistandaki bülbüllerin âhından feleklerdeki Nesr (Akbaba) yıldızı kebab olur.

37) Muhabbet Kerbelâ toprağına bir çiğ danesi dökerse, Kerbelâ şehitlerinin toprağından yaralarla dolu gönül yetişir.

38) Muhabbet sinede cehennem manzaralı bir cennettir ki, onun sümbül bahçesi yara içindeki fitilin dumanıdır.

39) Gönül âleminin baharı ile övünürüm ki, onun havasından âteş-kede bir gülistan, dumanı da yağmur bulutu olur.

40) Gönlüm serd (soğuk) ah ile ve türlü türlü düşüncelerle garib bir bahçedir ki kışında daima bir bahar tecelli eder.

41) Benim gönlümde aşk havası, başımda böyle sevda var iken vâ'iz kalkmış cennetten bahsediyor. Hani onda da ne iz'an ne idrak varmış..

42) Cennet ırmağının (Selsebil) dalgasıyla, Rıdvan'ın (Cennet kapıcısı) alnındaki kırışığı daima bir gören adam cennetten ne zevk alır?

43) Cennet bağımlı istemiyorum. Zirâ, aşıkın yakıcı ahı ile firdevs-i a'lâ cehennem kuyusu olur.

44) Ben cennetten ne istiyebilirim? Ne istersem gönülden isterim. Zirâ, onun her viran köşesinde yüzlerce hazine vardır.

45) Onun hazinesinin biri Huda'nın esrarı nakdi ile doludur ki, gönlüm hayranlığından o hazinenin kapısındaki Möhr-i Süleyman'ı açmamıştır.

46) Ben vahdet denizinden inci toplarım ama, dalgıç gibi onun yuvarlanan incisi için nefesimi habs ederek değil..

47) Eğer deniz kenarında kalemimin timsahu bir nefes alsa, ummanın girdabı inci saçan bir fiskiye hâlini alır.

Z48) Gönlüm hazinedir, kalemim ise onun inci saçan ejderi.. O, öyle bir ejderdir ki, dilinde nice hazineler vardır.

49) O ne kalemdir, ne ejder ne de elimde Musa'nın asasıdır. Hak bana gizli feyzinin hazinesinin anahtarını teslim etmiştir.

50) Kalemim felekten intikam almaktan âciz değildir. Ne Behram'ın kılıcından, ne de Keyvan'ın gürzünden yılar.

51) Dilinin kılıcı ile meclisler süsleyen bir devletliyim. Güneş gibi, meydanında dolaşayım diye feleğe muhtaç değilim.

52) Felek kadrimi bilmezse, Allah'a şükr olsun ki, akıl bilir. Zirâ, onun ortaklarından yalnız ben kaldım.

53) Ne gönül ne de tefekkür idi.. Bu Allah'ın divanından bana verilen bir şairlik beratı idi ki, ünvanı bu idi:

54) Allahın hükmü ile dünya ve ukba şairi, vahdet perdesinin aşınası, irfan tahtının şehinşahi,

55) Tevhid-i Rabbâni tefekkürünün coşkun denizi ki, nisan bulutundan dökülen damlalar gibi kaleminden inci dökülür.

56) Allah'ın teklifsiz tekellüfsüz nedimi, mucize gibi söz söyleyen Nef'î ki; Allah mânâ âleminin akla ve idrake sığmaz sözlerini söyletmek için onu tarhan yapmıştır.

57) Mukaddes güzel bir söz söyleyen ki; Alah, Peygamber'e na't yazmak için bütün nedimleri arasında onu seçti ve tayin etti.

58) Peygamber'in has ve çok eski bir na't yazanı ki; kendisine haset eder korkusuyla Hassan'dan bin sene sonra dünyaya gelmiştir.

59) Lâhûtî bir ilham ile Allah'ın Resûlünü medih ederim. Eğer sözüm onun Kur'anının hülâsası olursa hayret edilmemelidir.

60) Peygamberlerin efendisi bütün velilerin hâkimi ki, onların her biri can ve gönülden onun ihsanına minnettardır.

61) ¹ لِي مَعَ اللَّهِ tahtının tek hükümdarı ki; kapıcısı velâyet tahtının şehinşahıdır.

62) Nasıl bir kapıcı ve nasıl bir Padişâh ki; onların birliğini anlatmak sahasına "vahdaniyet" kelimesi dahi sığmaz. Çünkü, birbirini takip eden renksizlik (hâlet-i ama) ve renklerle dolu tecelli buna mânidir.

63) ² أَوْ أَدْنَى tahtını aydınlatan ulu şehinşah ki şanın yüksekliğinden gölgesi yere düşmemiştir.

64) Cenab-ı Ahmed-i Mürsel ki; onun kibleyi çeviren zatının verdiği şerefle kâbe toprağı arş üstüne gölge salar.

65) Felek gibi seyr eden Anka kanatlı atın kahraman binicisi padişâh ki; Cebrâil onun göklerde dalgalanan eğer örtüsünü omuzuna almış, atının sağrısında yürüyen bir hizmetkârdır.

66) Vahdet cihanını süsleyen sûret ve mânâ padişahı ki; mânâda ve sûretde Allah onun bir nazîrini vücuda getirmemiştir.

67) Allah âli etsin, mânâ Süleymanlığı ancak böyle olmalıdır. Kıyamete kadar insanlar ve cinler onun emri altındadırlar.

68) Allah âli etsin, sûret âleminin efendiliği böyle yakışık alır: Onun kölesi olan kimse imanını kurtarmıştır.

69) Eğer çarhıdan onun şeriatına aykırı bir hüküm sadır olursa kaza; çarhın sermayesiz ve beyinsiz kafasını tekmesi altında ezer.

70) Onun gönlü öyle sırlar denizine maliktir ki; o denizde akıl, Nuh'un gemisi ve mâ'nâlar da onun tufanının dalgalarıdır.

71) Gönlüm onun feyiz veren na'tinin tefekkürü ile öyle doldu ki feyzim feleklerden ve onun rükünlerinden dışarı sızmaktadır.

¹ لِي مَعَ اللَّهِ

² وَأَوْ أَدْنَى hadisi şerifi

âyeti kerimesi.

72) Allah'ın feyzinin neticesi olarak dünya ve ukbaya sığmıyorum.. Meğer ki, onun (imkân) mülkünden ayağımı çekip gideyim.

73) Henüz ben adem diyarında iken himmet ederek bana ihsan olunan mânâ feyzinin zekâtını Hâkanî'ye ve onun hâkanına gönderdim.

74) Mânâ cihangirliği için lâzım olan şeyleri Hüsrev'e verdim, öyle ki, onun sonsuz isteklerinden canım da sıkılmadı değil..

75) Şeyh Attar'ın müridiyim. Mevlânâ'nın ayağının tozuyum. Ben elenmiş misk gibi onun dükkânının camekânında oturmuşum.

76) Bu meslekte Senaî ile pek alış verişim yok. Çünkü o hikmetle uğraşır, ben sihir yaparım. Bu sûretle onun arkadaşları arasında bulunamam.

77) Nükteler söylemek hususunda Camî'ye de benzemem. Çünkü o molladır, ben şairim. Onunla mektep arkadaşlığı etmemişimdir.

78) Nizamî'nin adını sadece gönülden ihlâs ile anarım. Zirâ, o şeyhidir, ben rindim; Onun emsali, akranı değilim.

79) Firdevsi benim arkadaşım değildir. Ne söyleyeyim; o okadar çok söz söylemiş ve bu sözlerle cihanı zabt etmiş, fakat dağarcığındaki bütün masalları boşaltmıştır.

80) Rum diyarına mânâ hususunda yeni bir ziynet verdim. Bu öyle bir ziynet ki; memleketi olan İsfahan'dan Hallâk-ı Maânîyi (Kemalüddin-i İsfahanî) utandırmıştır.

81) Ben Rum memleketinin cennetindeyim. Şiraz bahçesi bostanı ile gülistan ile Sa'dî'ye mübarek olsun.

82) Vahdet âleminde bahsederken kendi ruhanî hallerini anlatacak yerde seyahatnâme yazan insan rind değildir.

83) Hafız'ın şairliğine hayranım ki, onun şairliği aşkın gönlüdür.. Divanı baştan başa rindlerin ruhanî hallerini terennüm eder.

84) Hafız deme ki, o da Allah'ın yakınlarından. Onun gönlü aşk sakisidir. Akıl ise onun mey-perestlerindedir.

85) Hakikaten Enverî'nin şairliğinin şuhluğuna âlem gülmektedir. Şair dostları için ne şuhluklar yapar..

86) O sihir yapan bir Musa'dır. Ne hakîmdir, ne de şair. Tefekkürünün bir mucize olduğuna delil Yed-i Beyzasıdır. (gösterdiği maharet)

87) Hallâk-i Maanî'nin cerrarlığını benden sorma. Hezeyanı ile evvelâ medh ettiği adamı ürkütür.

88) Ne devlettir ki, Urffî'nin tefekkür hususundaki üstünlüğünü herkes teslim etmiştir. Hanlar hamı olan hâmişinin bayrağı onun kaleminin önünde secdeye varmıştır.

89) Hülâsa mânâda mucizeler gösteren kuvvetli, pervasız bir şairdir ki idrakinin hatası hakikat ile dostluk eder.

90) Lâkin henüz o şüphe perdesinden dışarıya adım atmamıştır. Gösterdiği himmet ile Mennan olan Allah'ın feyzinden recayı kesmiştir.

91) Havsalası dar olduğu için en ufak bir tecellîye kani ve bununla mağrur oluyor. İrfanının noksanından, şiiri kendine münhasır biliyor.

92) Hakikatı tartmakta terazisi ayarlı olan insana ne çok arzu ve ne de az himmet gerektir.

93) Şiirde şöhret yapmış olanlardan bahsettim, amma şiirde müşkil pesent olanların hamlığından, asıl söyleyeceğim sözü söylemedim.

94) Maksadım Hazret-i Peygamber hakkında bir na't yazmaktı. Şimdi o vazifeyi ifa ettim. Gönlüm dua elini Arş-ı Rahmana açmak isterse şimdi tam vaktidir.

95) Melekler arasında onun na'tini okuyanların ittifakı ile bu güzel manzumenin ismi "Tuhfetü'l-uşşâk" olduğu müddetçe.

96) Onun ve bütün ashabının mukaddes ruhlarına Haktan her nefeste yüzlerce sena ve selâm olsun.

در لغت حضرت عفت از سر
المسماة بطفه العتاق

نکویت و مهر و جوار تو جید بود
چه دل سوادیم بر نگاه خاص سلی
کند شوخی و دزدی از جرم فیض بهیما
که خون فتنه بسیار در ابرش غمنا
که بر آن طفت عقل کل از طفلان سنجاق
دل کو بایه میکیر و ملام از سر نشی
سود جا سو غیب از قیس خاطر نشی
چین است و چنین احوال سگول کرد
که حسرت تا به عشقت و دوست عین نقصا

دل مرست جا عشق عقل کل ز با دلس
چه تو جید آسما حریفی ز غم کما غیبت
چه دل کسناخ بر غم عشق که حرکت بر دانی
چه دل کفره حاضر جواب ساد غمی
چه دل از کینه اسناد معانی ز غمی
عجب نبود که استعادی کند بر عقل و اند
خصوصا آن دل لانا که در احوال وجد
دل بر نیست تنها بر دل کو قابل
دست و عشق و حسن زوال و حسرت نام

مسیحی
رستو

از دست

۴۵

نه زداست که با سو و حاج حسن از حاکم
 چرا با حسن مغز و آشنایی که کند ز
 دلم در عالم عشق آن حکیم دورین
 منغی دم مزن ساقی مرا ساغر دگر
 اگر ساغر دمی ساقی ز صهبا محبت
 اگر دم میزنی مطرب سخن این مطرب

بیاید یوسف سمانی کرد در جا کینا
 که با سگ کنج زندانخانه یوسف
 نذار آرزوی ذوق وصل از بیم حرام
 که من بیابان دلیر نخواهی دید هر جا
 که محمودم ز کیف پر خار زهر حرام
 مرا بگذار تا خوانم غزل تا با پیش

صد کرم در سخن زلف و حال اسیرا
 مبادا خسته ز مسکین اسیرند و زندان

صد و لبا در خم هر موی لاف از کرفا
 فدای کرمیک دل بر تارک سوز از سوز
 بد لعلای غمزدان عقد که بر مشهور
 شود و کویا کسسته عقد پروین نکست
 غزل برود از بیم کشت اهل دل لکست
 مرا جانان بیاید نه دل در جاستم عا
 که بیابان میگویم شکایت کند نه پنهان

که صد فتنه بیاموزد ز میر یک چشم فتن
 شود چون ماه محبت نه چاه زنجار
 فدای کرمیک دل بر تارک سوز از سوز
 کرده کرواکت یاد زخم هر موی حیا
 نماند که یک اهل دل نماند دل جانان
 نه دل دانه نه اهل دل زخیل مستعد
 زبید و نگاه فتنه زین غمزه جفا نش

فغان از دست شوخی که هجوم نرسد
 که در نادک افندی در دل جبران نظاره
 ز بیم غمزه مضمون سخن در لب کرده بند
 کسی داند زبان سگوه کم که خودی کرد
 ندیدم بجز محبت مهربانتر بار غمخواری
 که که حسرت است که عشق از محبت نیست
 بیایم که در آرد محبت از لب غمزه
 محبت بود الهوس آفت و ذوقیت عا
 محبت آن قوی در دست که زوقیتها
 محبت راز من پر بس از بلای است
 محبت بر تیغ شمشیر تعاف نیست از شوخی
 محبت کجراغ خانان سوز دل و جانست
 محبت طبع کلشن میکند که در دل در
 محبت که ز بدن که بلار است
 محبت یک بهشت دوزخ میزست

تفت شد مهربانی نگاه ناوک افغان
 ز جبرانی نیاید و دو قنای زخم سیکانست
 دلم حرفی ز زد که با لسان حال مرگ
 لسان حال آله و دهن جا که کربانست
 برای در دل گفتن که فتم سخت دما
 محبت کار مانی میگذر بر این و بر این
 که لطف حسن تعبیر من دل داند نه جانان
 که صد عالم متاع با سپردن نیست
 قصاص کم کرد تا که حقه داروی در ما
 و کرده ترش و بکنار دل را با غم جانست
 کسند خوبان و ز استغنا کند غمزه
 که مهرست از یکی بر روانهای تبعه رزاق
 شود فسر فلک بریان ز راه عند لب
 دل بر دماغ میرود باند از خاک نهید
 که از دو و ذوق دل دماغ کرد و سبب

<p>سنت شاه سیر معرفت با حکم زود که میریزد ز گلشن در چو قطره زارنسیا</p>	<p>سخن بردار گویند آشنای برده و حزبشان قهرم لذتیه تو حیدر با</p>
---	--

<p>ندیم لا ابالی نفعی معجزین کورا برای ناله معنی خدا کرده است زخا</p>	
---	--

<p>خدا بگرد و تعیین کرد از جمله ندیم پس از سال هزار آید زیم تنگ حس تجربیت کباب کلام معجز که هر یک کشته اند از جا و دل همچون که شاهنشاه اورنگ و لایق است با زیر کی بی در پی تجلی پراوا که طبل او یافتد بر زمین از غمت سار</p>	<p>لطیفه گوئی قدسی کر برای نعت غیر قدیمی نعتسکوی خاص سنجیده در عالم سناکوی رسول اللهم یا ایاها لم یوتی خداوند رسالک قابل ایام کل یکانه مسند آرای سیر علی مع الهی چه در بان چه نه جایی که کنای میگذرد سنت شاه سرفراز و سیر برافرو را واد</p>
--	---

<p>جناب احمد مرسل که بر عرش افندیست زمین کعبه با قشرفات قبه کرد است</p>	
---	--

<p>که جبر نیست یک عا بر دوس پرا که در معنی و در صورت خدانمود کس</p>	<p>سه جا کسوار حسن کرد و سیر عقیقا جهان آرای دست پادشاه صورت</p>
---	--

بهار عالم دلراست زم که هوای
 دلم با آه سرد و فکر کونا که عجب غیبت
 مراد دل هوای عشق دوری خن سوز
 به خط وارد ز جنت که کجا بنزد
 مذارم از روی باغ را که عاشق
 چه بخوام ز جنت سر میخوام ز دل
 یکی کعبه او نقد اسرار خداوندست
 که چشم ز بحر وحدت آفانی بفرجی
 نسک خالم دم میکش که در دنیا
 دلم کجست و کلام از در کوه سار او
 نه گامت او نثار در نه عصای تو
 مردد خالم در کین سنا فلک چرخ
 بستمیر زبان صاحب قران مجلس ایم
 خرد و اندک بگردند که کفک قدیم
 نه دل بود و آند بینه که اردیوان بزد

شود یک کشتی است که دود بر ما
 که با سد جلوه کرد ایم بهار اندر ما
 ز جنت دم زرد و عطر زهی در کمال
 موج بسیل و چین بیستی رضوا
 چه دوزخ شود فرود آید از سوز
 که صد کجینه پنهانست در سر کج ویرا
 که کستوده ز حیرانی دلم مهر سبزه
 که جس دم کنم از بهر مر و اری غلط
 شود نواره که گوهر شان کرد بعماس
 زهی آرد که بنیان دریا کج فرود
 بین سپرده حق مفتح کج فیض نهما
 نه از سینه بهرام و از کویال کبوتر
 نه جوهر خورشید محتاج هم شرح ز بهر سدا
 که من ماندم همان تنها را فردا
 برات سنا عری آید وین بی و خندا

نه رندست که چون دم میزند از عالم جداست
 تا نام طبع حافظ را که طبع او دل غسوست
 مگر حافظ که او هم از دنیا خداوندست
 جهان میخندد از سوغی طبع انوری بخت
 کلیم حرم سارست او به چکستنج و نه شام
 ظمیر ستازی با کینه کویان سخن آما
 ز جراحی خلاق معانی خود میرس ازین
 زهی دولت که عرفی را مسمم ندواند
 محصل سخت مچر کوی بی پرواست در
 هنوز از زرده بیدار ننشاده قدیم
 با تک مایه قانع از تکطرفی و هم مغرور
 نه بسیار از زو باید نه از تک تک کس
 بگفتم حسب حال نامداران سخن آما
 غرض نیت پیم بود ادا کردم کنون
 سود تا نخته العتاق نام این نظم کس

سیاحت نامه بنویسد ز حسب حال او جداست
 سراپا کفت و کوی حال زندانست دیوان
 دل او ساقی عشق است و عقل از می برست
 چه سوخیا کند از بهر باران سخن آما
 که در اینجا زانیدید بیضا سبت بر ما
 اگر بودی خلاص از قید فکر جا به و نا
 که ترساند مدح خویش را اول سدا
 که با کاکش کند سجده لوی خان آما
 که تحقیق آشنایی میکند با سهواذعا
 ز نیت که نه مسلوب الراجاز فیض
 سخن را منحصر داند بخود از نقص عرفا
 که باشد در ترازوی حقیقت است میزان
 سخن گفته نامداران سخن مشکلمند
 برادر که در دلم دست و عابر عرس در جا
 میان کدسیا با اتفاق نفس خورا

روای

تعالی اند سیمانی معنی عین با
 تعالی اند خداوندی صورت تجلی
 ز چرخ اربا خلاف شرح او حکمی شود
 دل و مالک در بای سرایت کاند
 چنان برسد دم از فکر گفت فیض بخش او
 نه کج در دو کون از کار و بار فیض دانا
 هنوز اندر عدم بودم بفرستادم
 بخرد و دادم اسباب جهانگیر می
 مریش عطارم خبار پامی مولانا
 سنیانی ای اند سر و کارم درین
 بجای هم ندارم نسبت اندر گفته بردا
 با خلاص آورم ز دل لب نام نظامی
 حرفیم نیست فردوسی گویم کوزیر گو
 بدار الملک روم را پیش نوع دادم از معنی
 من و فردوس دار الملک روم و روضه

که با سد با محشر انس و جن در زیر فرما
 که هر کو بنده اوست سلامت بر دایما
 لکه کو قضا کرد و سیر بمغزوب ما
 خرد کشتی نوحست و معانی موج طوبی
 که بیرون می تراود فیضم از افلاک و کوا
 که پیاور کشم از همه دار الملک امکا
 رکات فیض معنی را بقانی و معانی
 که دلگشا آدم ز خواهنش خجده و پایا
 که نشسته تو مسک بنجته بر روی کجا
 او حکمتی و من ساحره از خیل حرفها
 که او ملا و من ساحره نه همدرس و ستا
 که او شیخ و من از زندان نه از اقبال او
 جهان کفر نه و از افسانه خالی کرد ایما
 که تنگ آرد و خلاق معانی از صفا با
 مبارک باد بر سعدی ستان کوسا

روان باد ایگم صد درود و صد سلام حق
 بروح پاک او هم بر روان جسدی را

در لغت حضرت جیدالعیاضی

درفتن اجازت دهم برای تمام
 ماه علم و جام هم اندر نظرند
 من خانه بر انداز خرابانی غم
 روکنند سزای کف اردل سو
 محتاج باقبال سکنه فستوم
 دل اسرخاری بنویسد غم عشقم
 ادراک ببايد که کند راست عیاشی
 سو کند بدان منعم و هم بر کرم
 کاری کنم هیچ ز توفیق الهی
 آن واله رندم که دلم فوت کرد
 کاکلی کستم تیغ زبان بجز تو ابست
 ز بجز غم اکوتر و خلوت و مکانات

بر فرق فیزد و ن سکنه ماه علم
 سپوده فرو سکنه هم بخت هم
 از ساقی رعنا کستم اسر خرم
 کو تازه پسر هیچ نژاد اهل حرم
 برداشت بیک دست قلم را و علم
 هیز مکش معنی بکشد با رسم
 تا جب نقد ناطقه بالا و نعم
 ز بجز برون رفته بسیار دیم
 کا ماده سوم دیش اطمانم
 یک نکته بموقع نه تارا و نه فوم
 نه بجز تو ابی که بگفتند انم
 ابد بکشد منت آن کونه نعم